

МІЯ МАРЧЕНКО

ЧОРНІ ТЮЛЬПАНИ

1

Крихітка та Розбійниця повзли крізь зарості малини. Високі кущі росли шеренгами паралельно парканові, утворюючи вологі зеленкуваті тунелі. Земля між стеблами вкрилася мохом, і від того малинник скидався на лабіринт, вистелений м'яким затишним килимом.

Крихітка доповзла до великого пня й зупинилася. Руки вже були геть роздряпані, коліна почорніли від вологої землі, крім того, її щойно вкусила здоровенна мурашка. Вона озирнулася — світла пляма лазу, що вів назовні, лишилася далеко позаду. Попереду зосереджено сопіла Розбійниця.

— Краще не треба! — занила Крихітка. — Давай вилазити!

— Тихо! Інакше він нас засіче! — зашипіла старша сестра й поповзла кудись убік, до паркана, що відділяв бабусин садок від сусідської ділянки. Крихітці стало лячно.

— Хто?

Розбійниця не відповіла. Вона вже дісталася паркана й тепер видивлялася щось поміж вічками сітки.

— Хто засіче? — Крихітка підповзла ближче і теж глянула крізь сітку.

— Чаклун! Ш-ш-ш! — сестра зненацька пригнула голову Крихітки до землі, а сама впала зверху.

— Він там, — збуджено й таємничо зашепотіла. — Тепер треба бути дуже обережними. Він, звісно, сліпий, але чуйку має — дай Боже!

— Хто? — писнула Крихітка крізь мох.

Розбійниця повільно підвелася, відсунула малинові стебла й поманила сестру пальцем. У просвіті між листям стало видно зарослий сусідський садок. Посеред абияк підстриженого газону в дивній позі — трохи зігнувши коліна та розкинувши руки — стояв голий по пояс жилавий чоловік. Час від часу він повільно водив руками в повітрі, немов розправляв невидиму тонку тканину, далі зчіплював руки в замок і знову розкидав їх із помітним зусиллям, наче з обох боків на нього тиснули стіни. Руки в нього від плечей до зап'ястків були всуціль татуйовані химерним візерунком, складеним ніби з гострих лез. Очі він справді мав якісь застигли, хоча добре роздивитися не було змоги.

— То новий сусід, — прошепотіла Крихітка. — Хіба він чаклун? І сліпий?

— Звісно, — авторитетно шморгнула носом Розбійниця. — Бачиш, як заляття плете, квітник свій вартує.

— Чому вартує? — Крихітка знову подивилася на чоловіка за сіткою.

Тепер сусід стояв на одній нозі, притиснувши другу до коліна, руки-леза здіймалися в повітрі, мов крила. Перед ним і справді розлягався квітник — невеличкий клаптик перекопаної землі, обкладений сірим шифером. Звідти стирчали молоденькі зеленкуваті стебла та гострі шпичаки листя.

— Ясно чому. Він виростив чорні тюльпани, — повідомила Розбійниця цілком буденним тоном. — У нього померла

дружина, і він виростив чорні тюльпани. Коли квіти розпустилися, він осліп. Це сталося рік тому. Скоро вони знов розквітнуть, і ось тоді почнеться!

2

Уночі Крихітці погано спалося. Чорні тюльпани розквітали в неї перед очима. Їхні стебла лізли з-під землі, немов гігантські зелені черв'яки, проштрикували шифер сусідського квітника лезами свого листа. Чорні бутони розкривалися один за одним, і з них, мов отруйний сік, бризкало чорне світло. Новий сусід стояв поряд і дивився на квіти. Світло потрапило йому в очі, він скрикнув від болю, затулив обличчя руками й побіг, перечіпляючись через грядки. А тюльпани все лізли й лізли з небаченою швидкістю, і чорні пелюстки їх загрозливо ворушилися, наче рій чорних метеликів, готовий злетіти в повітря. І тут Крихітка почувала, що тюльпани тихенько співають страшною незнайомою мовою. Бутони наливалися, збільшувалися, тюльпанові стебла тягнулися й наспівували жахливі речі. Раптом один із пуп'янків стрепенувся, відірвався від свого стебла, розправив чорні крила й полетів просто на неї. Крихітка закричала з переляку, впала на землю і прокинулась.

У дачному будиночку було дуже тихо, тільки голосно цокав годинник у темряві. Десь там, за вікном, у сусідському саду, пробивали собі шлях нагору чорні тюльпани. Крихітка вибралася з розкладного крісла й босоніж почала палати до бабусі в кімнату.

— Бабусю! — покликала вона й одразу затихла.

Бабуся крутилася в ліжку й тихенько стогнала. Крихітка подивилася на неї зі співчуттям. Мабуть, їй також снилися чорні тюльпани. Коли вони розквітнуть, почнеться казна-що!

Зранку в садку було багато сонця, пахли медом нарциси на клумбі біля тераси, росяні краплини прикрашали травинки, мов іграшкові кришталеві кульки. Розбійниця в альтанці під виноградом снідала «наполеоном», життерадісно теліпаючи ногами. Невиспана Крихітка повільно зішла з тераси і всілася на сходи.

— Вони точно розквітнуть? — похмуро спитала, дивлячись, як на клумбі з весняними квітами майже на рівні її очей розгойдуються сизо-червоні бутони бабусиних тюльпанів — такі милі, запашні та безпечні.

— Тюльпани? — Розбійниця скосила на сестру хитре бликитне око й акуратно поклала в рот іще один величезний кусень. — 'Ожлив 'авіт 'автра.

— Я тобі не вірю.

— Ба! — заволатала Розбійниця.

— Т-ш-ш! Не треба! Мовчи! — відчайдушно замахала на неї руками Крихітка, але сестра й не думала зупинитися.

— Крихітка питає: тюльпани скоро розквітнуть?

— Чого це їй тюльпани знадобилися? — бабуся підійшла до вікна й також глянула на клумбу. — Може, навіть завтра. Он як налились, — вона перевела погляд на накритий в альтанці стіл. — Крихітко, ти чого сидиш? Швидко снідати. І їжте торт, дівчата.

Крихітка зажурено попленталася в альтанку й плюхнулася за стіл.

— Чула? — багатозначно підморгнула їй Розбійниця, ложечкою спускаючи на денце склянки з чаєм четвертий шматочок цукру. — Завтра. То вже скоро.